

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

Lliurament de la medalla de la
Universitat de València a María del
Carmen Fortes del Valle

Discurs del Sr. Rector Esteban Morcillo
Sánchez

València, 20 de maig de 2011

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA A LA DRA. MARIA DEL CARMEN FORTES DEL VALLE

Autoritats en la mesa

- Professor Àngel Latorre
- Excel·lentíssim senyor president del consell social de la Universitat de València
- Sr^(a) Vicerrector^(a)
- Il·lustríssima senyora secretària general de la Universitat de València

Fora de mesa

- Antics rectors
- Deganes i degans, directores i directors de centres, instituts i departaments
- Excel·lentíssimes i digníssimes autoritats acadèmiques, civils,...
- Benvolguda família de la Il·lustríssima Senyora Doña María del Carmen Fortes
- Membres de la comunitat universitària, del Consell de Govern i del Claustre, del Consell Social, i de les fundacions de la Universitat de València
- Companyes i companys, amigues i amics; senyores i senyors

Hui, en aquest històric i emblemàtic Paranimf de la Universitat de València, testimoni de tantes cerimònies i de tants actes acadèmics solemnes de la nostra Universitat, ens hem reunit per tal d'evocar la memòria viva de qui va ser vicerecutora, vicedirectora d'escola universitària, directora de secció departamental, professora, mestra, psicòloga, però, sobretot i molt especialment, companya i amiga: María del Carmen Fortes del Valle, Maricarmen.

Hem escoltat la magnífica *laudatio* llegida per la vicerecutora María Vicenta Mestre, relat vívid i sentit de la trajectòria acadèmica, professional, com a esplèndida i vocacional mestra i com a professora universitària, com a persona compromesa amb l'ensenyament i l'educació en la seua concepció més noble i moralment elevada, com a persona compromesa en la nostra responsabilitat cap a la societat, la qual ens embolcalla, ens nodreix, i ens dóna la nostra major i millor raó de ser com a institució universitària.

Una universitat sorgida de i per als ciutadans, com espai públic per a la societat, un esperit present des de la seua fundació, fa més de cinc segles, per a contribuir al desenvolupament d'aquesta terra i que continua, no només en la memòria històrica d'aquest edifici i dels nostres campus universitaris, sinó en la consciència dels universitaris que la fan dia a dia.

I Maricarmen és una digníssima personificació d'aquest esperit fundacional de la Universitat de València. Som per als altres, ens fa la societat, i nosaltres fem societat.

I sense cap dubte, l'educació és el gran valor reconegut per la societat actual, la societat del coneixement, que posa –i ha de posar més que mai– l'educació, l'escola i la universitat, en el cor de la societat.

Una universitat compromesa amb un model de societat inclusiva i no excloent, una idea que Maricarmen coneixia molt bé i que compartia plenament.

I és precisament Maricarmen una de les persones que he pogut conèixer més genuïnament entregada, per convicció personal, a aquests valors.

Els de l'equitat i l'educació com a servei públic, de l'educació per a tots i per a totes; implicada en treballar per l'accés a la vida universitària d'aquells que no poden fer-ho per causa de les desigualtats socials i econòmiques.

Els de l'aprenentatge i el suport a l'esforç i a la superació, a partir d'una millor formació des de les primeres passes en la vida i el suport als alumnes que més ho necessiten. Els valors de l'excel·lència acadèmica i la millora contínua, contribuint a fer millors professors i professores.

Els de la dimensió social de la universitat i la seua contribució a la cohesió social; implicant-se en la col·laboració i en la transferència de coneixement a les entitats públiques del nostre entorn.

Els de retornar a la societat allò que la societat ens ha donat.

Els de ser, en definitiva, millors a través de la formació, l'educació, i el desenvolupament personal i integral en una societat més justa i més culta.

En el protocol d'un acte acadèmic no pot cabre, certament, una vida sencera, amb les seues il·lusions i el seu esforç, amb les seues esperances i els seus éssers volguts.

Però les intervencions de la vicerectora i del seu marit, Àngel, ens han permès evocar i reviuire, junts, les grans traces de la seua biografia professional i personal.

La seua prístina vocació per l'ensenyament, en el millor sentit de la paraula; la seua voluntat per ensenyar a uns altres; el seu amor per l'educació; el seu interès i competència investigadora per l'ensenyament i la psicologia de l'educació, la seua entrega a aquesta vocació des de la base, en l'escola Normal, en l'annexa a la Normal; la seua dedicació i esforç des del principi com a alumna brillant; el seu exercici professional com a mestra, professora d'educació general bàsica en diverses escoles i col·legis públics, mestra abans que psicòloga se'ns ha dit, però també sens dubte una experta psicòloga.

Tot això que hem escoltat ens deixa percebre la seua voluntat, la seua tenacitat, la seua obstinació, el seu treball, la seua intel·ligència, la seua professionalitat... Però permeteu-me que pose l'èmfasi en la seua bondat, en la seua confiança en la bondat dels altres, en el seu amor i entrega a una vocació sentida i viscuda.

I sense cap dubte, la seua carrera universitària és l'expressió de la seua convicció del paper que la Universitat i l'Escola, escrites amb majúscules, poden i han de jugar en l'Educació, també amb majúscules, com a professió, com a formació i docència, com a investigació i com a projecció cap a la societat, des de la didascàlia, des de l'exemple amb el qual ens va il·luminar.

I en la Universitat, Maricarmen no va defugir entregar-se com a professora, però tampoc va declinar assumir responsabilitats de gestió, com a directora de la secció departamental del Departament de Psicologia Evolutiva i de l'Educació, i vicedirectora de Pràctiques en la nostra Escola Universitària de Magisteri.

Una responsabilitat que mai és fàcil i que sempre implica una certa generositat, en restar temps dedicat a altres tasques, amb freqüència més gratificants, o a l'espai íntim i familiar.

Però al mateix temps que recordem Maricarmen com una gran docent, premi d'Excel·lència Docent del Consell Social i de la Conselleria d'Educació en 2009, cal remarcar el seu perfil de docent professional, que exerceix el seu treball com a professora en col·legis públics, que forma professors i és professora al mateix temps, que desenvolupa una activitat investigadora en psicologia evolutiva i de l'educació, convençuda que els resultats de la investigació serviran per a canviar i millorar els processos educatius, que s'implica amb entitats públiques molt diverses, des dels museus concebuts per a ensenyar, els conservatoris de música, els centres de formació, innovació i recursos educatius de la Generalitat Valenciana, els Serveis d'Assistència Psicològica Escolar Externa en col·laboració amb la Generalitat i les universitats públiques valencianes, els hospitals universitaris, però també escrivint articles i llibres educatius i transmetent-nos a tots la seua fe que l'educació és la millor eina per assolir la felicitat i fer una societat millor.

I finalment, vicerectora de Pràctiques Externes i Formació Contínua, tasca a la qual es va entregar, crec que puc dir-lo amb coneixement de causa, en cos i ànima.

Va fer realitat un nou vicerectorat, amb una enorme capacitat de treball, conscient de la importància de l'ocupabilitat basada en el coneixement i de la necessitat de millorar la inserció laboral dels nostres titulats, de la importància de la formació al llarg de la vida, del compromís amb la formació en igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat i diversitat funcional, els xiquets i les xiquetes excepcionals que ens ha esmentat Àngel.

I es va lliurar a aquesta tasca amb enorme entusiasme, amb originalitat en els seus plantejaments, sense defugir els conflictes, amb capacitat de diàleg i de consens.

Àngel, m'has parlat en més d'una ocasió de l'entusiasme i alegria amb què Maricarmen va abordar el seu treball de vicerectora, un període molt feliç en la seua vida, com has dit.

Sóc plenament conscient d'això. Ho confirme perquè era ben visible i evident, i, fins i tot el mateix dia de la seua defunció, Maricarmen m'estava comentant, amb un enorme entusiasme, els seus projectes, com el que tenia per a la següent setmana amb els tutors del màster de Secundària.

Permeta-se'm donar-li ací públicament les gràcies per tot el seu treball, ben fet com a professional i ben fet com la gran persona que era Maricarmen.

Maricarmen Fortes representa l'esperit del mestre vocacional, de la persona sensible davant les desigualtats, de la psicòloga implicada en la millora de la qualitat de vida dels xiquets i les xiquetes a partir del suport a aquells que més ho necessiten.

l representa l'esperit de superació personal, de l'harmonització de la vida professional i personal, de ser una genuïna universitària i de treballar dia a dia en l'aplicació del saber acadèmic, dels resultats de la seua investigació en benefici de la societat.

l també un exemple de gestora pública eficaç, d'universitària il·lusionada amb el seu treball, volguda pels seus companys i companyes, disposada a donar un pas endavant per tal d'assumir nous reptes i responsabilitats que redundaren en una millora de la nostra institució i dels seus objectius, servint a les necessitats de les persones i de la nostra societat.

Per tot açò, hui s'incorpora Maricarmen al distingit nombre de personalitats i d'entitats que han rebut aquest preuat reconeixement honorífic, la Medalla de la Universitat de València.

l s'incorpora per acord unànim del Consell de Govern de la Universitat, recolzat pels consells dels departaments de Psicologia Evolutiva i de l'Educació, i de Didàctica de l'Expressió Musical, Plàstica i Corporal, així com de la Junta de Centre de la Facultat de Psicologia, en reconeixement als seus mèrits acadèmics i universitaris.

Ángel, Raúl, Aida, familiars i amics de Maricarmen, crec que ens podem sentir legítimament orgullosos d'ella, del seu record i de la seua memòria. Viu i viurà en el record de cadascun de nosaltres, i ella s'ha emportat al mateix temps un fragment de cadascun de nosaltres.

L'espai que hem compartit amb ella ens queda i ens quedarà per sempre com a insubstituïble, irremplaçable.

Parafrasejant el poeta Miquel Martí i Pol en la seua 'Lletra a Dolors': "No tornaràs mai més, però perdures / en les coses i en (~~mi~~) nosaltres de tal manera / que (~~em~~) ens costa imaginar-te absent per sempre".

Has dit, Ángel, que Maricarmen estaria molt orgullosa amb la distinció que se li fa en concedir-li la Medalla de la Universitat. També la Universitat se sent institucionalment orgullosa de persones com Maricarmen.

Gràcies, Maricarmen, pel teu treball i pel teu exemple.
l moltes gràcies a tots vostès. Gràcies.
L'acte ha conclòs.